

flaget nu fremtræder, bør staa i sin Menhed; men det er ligesom at binde Finantslovens Raadighed over dette Spørgsmaals Afgjørelse, naar man i Loven opstiller den Betingelse, at Inddragelsen af de uøvnte Indtægter under Statens Finantser skal opsættes til indtrædende Embedsledighed og Raadensaarets Udløb. Derfom der var Udfigt til, at Loven nu kunde blive færdig, idet Regjeringen gav den sin Tilstemning, skal jeg gjerne erkende, at det maasse kunde være hensigtsmæssigt at blive staaende ved en saadan Bestemmelse; men saavidt jeg har kunnet opfatte den høitærede Minister, synes man ikke hidtil at kunne have glædet sig til, at Regjeringen vilde støtte Lovforlaget. Jeg finder derfor, at det er uødvendigt at vedtage en saadan indskrænkende Bestemmelse, der iøvrigt, hvis man i det Hele finder den rigtig, ligesaa godt kan tilføies paa Finantsloven som i denne Lov, idet man kan lade Indbetalingen vedblive at ske ligesom nu, uagtet det Princip er udtalt, at Tienden optages paa selve Finantsloven. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg, idet jeg har stillet mit Forslag under Nr. 1, meget vel har set, at der, hvis det vedtages, vil være flere absolut nødvendige Forandringer at gjøre i Lovens øvrige Paragrapher, og man kunde derfor mene, at jeg burde have stillet Forslag om alle de Forandringer, der saaledes maa ske; men det er forekommelt mig at være uhenigtsmæssigt at bebyrde Thinget med en saadan Række Endringsforslag, saalænge det ikke var mig bekendt, om det vilde gaa ind paa Hovedsagen eller ikke. Hvis mit Forslag vedtages, vil det derfor vistnok være nødvendigt, at Sagen, efterat dens 2den Behandling er sluttet, henvises til et Udvalg, der da kan stille Forslag om de Forandringer, som maatte være at foretage. — Med Hensyn til det andet Endringsforslag, som jeg har stillet til samme Paragraph, skal jeg bemærke, at jeg, da dette Lovforslag forelaa i forrige Session, stillede det samme Forslag, og at det dengang fik et saa betydeligt Antal Stemmer for sig, at der ikke var ret stor Forskjel paa Stemmeantallet for og imod. Det forekommer mig ogsaa, at det er nødvendigt, at der i Loven bliver optaget en Bestemmelse som den,

jeg her har foreslaaet; thi saafremt § 16 bliver staaende uforandret, vil man komme til aldeles at befri de rigeste Folk her i Landet for at yde noget Bederlag til Præsteflabet's Underhold, hvilket dog vil være noget aldeles urimeligt. For at forebygge en Misforstaaelse, der fandt Sted, da denne Sag forrige Gang blev behandlet, skal jeg blot bemærke, at her ikke er Tale om det store Spørgsmaal, hvorvidt man skal paalægge de hidtil tiendefrie Sædegaarde Udredelse af Tiende, men her er blot Tale om at bestemme en anden Maade for Sædegaardseiernes Bidrag til Præsteflabet's Underhold end den, der er bestemt i danske Lov 2—23—11, som jeg, hvis den ærede Formand ikke har Noget derimod, skal tillade mig at oplæse, for at dens Indhold kan være nærværende for Alle. Danske Lov 2—23—11 lyder saaledes: „De Sædegaarde, som hidindtil have været fri for Tiende at give, skulle herefter nyde samme Frihed, i hvo dem og eie og besidde, paa det Giermændene skulle holde deres Tjenere til at tiende retfærdeligen; dog skulle de deres Sognepræster sylbestgjøre for deres Umage og Tjeneste; thi Sognepræsterne ere deres Løn værd, og ikke mere pligtige at tjene dem til forgyæves end andre deres Sognefolk“. Det ses altsaa, at der ved en gjældende Lov er paalagt disse Sædegaarde en bestemt Afgift til Præsteflabet paa Grund af, at de ere blevne tiendefrie, og det vilde dog være aldeles urigtigt at lade § 16 i dette Lovforslag befri dem fra at give noget Bederlag. Derfor er det, jeg har ment, at man burde indsette denne Bestemmelse, der dog fastsætter, at det skal være en senere Lov, der nærmere ordner Forholdet, hvilket er i Analogi med Paragraphens sidste Stykke med Hensyn til Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. Jeg skal iøvrigt tillade mig en Bemærkning angaaende dette sidste Stykke i § 1, nemlig den, at de der omtalte Afgifter ogsaa træde istedetfor Tienden; dette staaer udtrykkeligt i Motiverne til et Kongeligt Reskript, bekendtgjort ved Raadstueplakat af 21de Septbr. 1814, om Erklæggelse af Præste-, Degne- og Klokkerpenge. Det hedder i Plakatens § 1, at denne Afgift skal svares af enhver Familie og hver enkelt Person uden Hensyn til Stand,